

RAVENA GURONOVÁ

TÁTO
KNIHA
ZABIJA

Opísala dokonalú vraždu. A niekto ju uskutočnil. Teraz je na rade ona.

RAVENA GURONOVÁ

TÁTO
KNIHA
ZABÍJA

RAVENA GURONOVÁ
TÁTO KNIHA ZABÍJA

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Bambook
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 271. publikáciu

Z anglického originálu *This Book Kills*, vydaného vydavateľstvom Usborne Publishing Ltd.
v roku 2023, preložila do slovenčiny Jana Sliacka.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedné redaktorky Natália Kulková, Erika Hubčíková

Vydanie 1., 2024
Počet strán 360
Tlač Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

First published as *This Book Kills* in the UK in 2023 by Usborne Publishing Ltd.

Text copyright © Ravena Guron, 2023
Cover artwork reproduced by permission of Usborne Publishing Limited.
Copyright © Usborne Publishing Limited, 2023
Cover illustrations by Leo Nickolls © Usborne Publishing, 2023

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2024
Translation © Jana Sliacka, 2024

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukovaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textov alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú **bez súhlasu nositeľa práv zakázané.***

ISBN 978-80-8090-836-2 (ePub)
ISBN 978-80-8090-835-5 (pdf)
ISBN 978-80-8090-834-8 (print)

Mame, za všetko.

1. KAPITOLA

Vyjasnime si to hned' na začiatku: Hughu Henryho Van Borena som nezabila. Dokonca som ani nepriložila ruku k dielu... aspoň nie úmyselne.

Mama si myslí, že ma trápi nejaká latentná trauma. Niežeby bola psychologička, no keďže pozerá veľa dokumentárnych programov, myslí si, že sa vo všetkom vyzná. Vraj by som sa s *tým* vedela lepšie *vyrovnať*, keby som svoje emócie spísala na papier. Podľa mňa je to hlúposť, ale keď som to mame (o trochu slušnejšie) naznačila, prebodla ma pohľadom a pohrozila mi: *Radšej urob, čo ti vravím, Jess Choudharyová, inak dostaneš papučou!*

Mama ma nikdy nezabila, no papučou sa mi vyhráža celkom často.

Nie som si istá, či mi písanie pomôže, ale nech už je, ako je, do tohto zošita zapíšem celú pravdu. Aj keď by som na to najradšej zabudla, rozpoviem vám príbeh plný utrpenia a zmaru.

* * *

Týždeň pred tým, než zabili Hughu, som bola svedkom prvého náznaku problémov.

V jedálni som sedela na konci dlhého nalešteného stola úplne sama, keďže moja najlepšia a jediná kamarátka Clementine-Tangerine Briggsová sa rozhodla vynechať večeru, aby sa venovala svojmu novému projektu – podcastu, v ktorom bude rozprávať o kriticky ohrozenej žabe druhu *telmatobius culeus*. Vraj ju prezývajú „miešková žaba“ a podľa všetkého jej hrozí vyhynutie (Clem však trvá na tom, že aj škaredé tvory sú hodné záchrany). A áno, moja kamoška je skutočne pomenovaná podľa klementínok a mandarínok. Jej rodičia vlastnia sieť megaobchodov s organickými potravinami a práve ovocie v nich ide na dračku. Vďaka takým trhákom, ako sú mandarínky, sa im darí v podnikaní, a ak majú Clemini rodičia niečo naozaj radi, sú to peniaze.

Pred sebou som mala položený pohár s pomarančovým džúsom, o ktorý som oprela knihu. V skutočnosti som ju nečítala, iba som potrebovala ostatným naznačiť, že sa netúžim rozprávať. Chcela som byť sama so svojimi myšlienkami – záhadná, no príliš dobrá na to, aby som mala kamarátov. Som si istá, že mi na to skočili.

Lavice vôkol mňa boli prázdne, akoby ostatných moja prítomnosť odpudzovala. O trochu ďalej sedela moja spolubývajúca a s kamarátkami kohosi nahlas ohovárala. Prenikavý dievčenský smiech mi trhal uši, no v kútiku duše som si priala, aby som si mohla ku skupinke prisadnúť a zapojiť sa do konverzácie.

Niečo také by som však nikdy nespravila. Do kolektívu na Heybuckle som nezapadala. Nech som sa akokoľvek snažila, všetci mnou aj tak pohrdali, pozerali sa na mňa ako na chudobné dieťa či prípad pre charitu.

Z času na čas som počas večere pretočila stranu knihy, aby som umocnila svoj obraz *tajomnej samotárky*.

Po tom, čo som zjedla asi polovicu smaženej rybej filety s hranolčekmi, do jedálne veľkolepo vstúpila Millicent Cordelia

Calthrope-Newton-Roseová (aj toto meno bolo na počudovanie skutočné) a zabuchla masívne drevené dvere.

Millie si vykračovala uličkou uprostred jedálne a vrtela bokmi ako manekýnka na prehliadkovom móle. Blondavé kučery jej padali na ramená, tmavomodré oči prižmurovala a starostlivo nimi premeriavala okolie. Kravatu mala okolo krku uviazanú len pozvoľna a predpísanú sivú sukňu si vytiahla vyššie k pásu, aby vynikli jej dlhé štíhle nohy. Uniformu si takto prispôsobila vždy a ani učitelia sa ju neodvážili napomenúť.

„Kde je Hugh?“ dožadovala sa odpovede.

Jej hlas sa niesol celou miestnosťou, no žiadna odpoveď neprichádzala, a hoci som bola na druhom konci miestnosti, najďalej, ako sa len dalo, snažila som sa zmenšiť, skryť do slimacej ulity. Hugh vstal zo svojho miesta vzdialeného iba niekoľko metrov od Millie. Rovnako ako ona, aj on bol nesmierne vzhľadný. Mal plavé kučeravé vlasy a ružovkasté líca. Málokedy sa usmieval, vyzeral, akoby ho vytesali z mramoru. Meral asi meter osemdesiat a z cvičenia mal široké svalnaté plecia. Keby Millie nepodviedol a potom ho nezabili, dozaista by tvorili slávny modelingový pár.

„Som tu, zlatko,“ ozval sa Hugh a strčil si ruky do vreciek. Vyzeral otrávene. „Čo sa deje?“

„Ty sa ma pýtaš, čo sa deje?“ zasipela Millie. „Ty jeden falošný bastard!“

„Aha, takže si už na to prišla,“ zhodnotil a vytiahol ruky z vreciek, aby si uhladil červeno-zlatú kravatu. Tváril sa ľahostajne, ba priam rezignovane, zrejme na tento moment čakal dlho. „Možno by sme sa o tom mohli porozprávať niekde v súkromí.“

„Podviedol si ma!“ zvriskla Millie. „Si obyčajný klamár. KLA-MÁR!“ opakovala ako pokazené rádio a kričala mu priamo do tváre.

Hugh pokrčil plecami, tváril sa, že sa ho hádka netýka. „Mám pocit, že sa z nás stali dvaja úplne odlišní ľudia,“ prehodil popod nos celkom pokojne.

Hoci Hugh bol ten, kto pochybil, asi polovica jedálne prikyvovavala a prejavovala sympatie práve jemu. Millie vycítila, na koho strane je väčšina, preto zajačala, schytila džbán s džúsom a vyprskla ho na Hughu. Oranžová tekutina mu stekala priamo po košeli.

„Čo to, dočerta, robíš?“ rozhorčil sa a rýchlo si pretrel oči. „Donesť mi vodu!“ prikázal spolužiakom. „Pália ma oči.“

Hughov kamarát Eddy sa načiahol po džbán, no Millie bola rýchlejšia. Tentoraz mu do tváre vyšplechla vodu.

„Chcete vedieť, s kým ma ten *hajzel* podviedol?“ zamávala mu prázdny džbánom nad hlavou.

Hugh sa snažil vyčistiť žltkasté škvrny na pôvodne bielej košeli. Kedysi bledú tvár mu teraz zalievala červeň. „Škvrny z nej už nezádu. Tú košeľu môžem rovno vyhodiť,“ rozčuľoval sa. Vyzeral, že sa viac trápi pre košeľu ako pre svoju dlhoročnú priateľku.

Učitelia pri hlavnom stole sedeli ako prikovaní, niektorí z nich držali vidličky s jedlom pri otvorených ústach. Dokonca aj kuchárky sa vykláňali z okienok a v úžase sledovali, čo sa bude diať. Nikto z dospelých Millie nezastavil. Dobré som vedela, čo bude nasledovať, no nemohla som tomu nijako predísť.

Millie sa opäť rozhládla po miestnosti a ja som si v tej chvíli priala sedieť pri stole s nejakými kamarátmi. Sama som bola zraniteľná ako tá najslabšia gazela, ktorú si zobral na mušku gepard. Pokúsila som sa zhrbiť ešte väčšmi, no Millie si ma aj tak našla.

„Ty!“ zvolala a rýchlym krokom sa vybrala priamo ku mne.

Všetci na mňa upreli zvedavé pohľady a začali si šuškať. Okamžite som sčervenela.

Doriti.

Nikdy predtým som si medzi zubami nevedomovala svoj jazyk intenzívnejšie než v tej chvíli.

„Kde je? Vyklop to!“ vztýčila sa Millie nado mnou. Jej omamný parfum mi ihneď udrel do nosa. „Kde je tá malá cundra?“

Odrazu som mala v hlave vzduchoprázdno a v hrdle sa mi vytvorila taká guča, že som zo seba nevedela vydať jediné slovo.

„Hej, daj Jade pokoj,“ upozornil Millie Hugh, ktorý sa konečne prestal zaoberať zničenou košelou. „Hneváš sa preda na mňa,“ po vzdychol si a pustil ufúľanú vreckovku na zem.

Keby z neho nekvapkal pomarančový džús a uhádol moje meno, bolo by to možno aj trochu hrdinské. Veď so mnou od trinástich chodil len na takmer všetky hodiny... To je však jedno, pred toľkými ľuďmi som nemala najmenšiu chuť opravovať ho.

Millie zaklonila hlavu a vydala zo seba hrdelný rev. Po lícach jej stekali slzy, vlasy sa jej lepili na mokrú tvár.

„Ty hajzel!“ jačala. „Hajzel!“

Premýšľala som, prečo sa Millie obmedzovala len na slovo *hajzel* a nepoužila niečo tvrdšie. Neskôr sa však ukázalo, že sa iba pripravovala na grandfinále, keďže na Hughu začala neskôr chrliť všetky možné nadávky. Jej hlas bol čoraz pisklavejší, no jej priateľ vôbec nereagoval.

„Ponížil si ma.“

„Ponížila si sa sama, zlato,“ zapriadol nežne Hugh.

„Ak mi ešte raz povieš *zlato*, zabijem ťa,“ pohrozila mu. Oči mala také uplakané, že jej rozmazané linky pôsobili ako monokle.

„Za-bi-jem ťa!“ zopakovala.

A potom to spravila.

Nie, žartujem. Hoci by bol pre mňa tento príbeh oveľa menej stresujúcejší a kratší, takto sa to nestalo.

V skutočnosti v tej chvíli vstúpila do jedálne moja kamarátka Clem.

Všetci vrátane Millie sa na ňu pozreli.

Podvedená blondína zlostne zavyla – tak, že zrejme aj psy v okruhu dvadsiatich kilometrov nastražili uši a rozštekali sa.

Clem zostala zarazene stáť na mieste.

A Millie odhodlane vyrazila smerom k nej.

2. KAPITOLA

Učítelia si odrazu spomenuli, za čo ich platia.

„Millicent Cordelia,“ zahrnela moja angličtinárka, pani Henridgeová. „Myslím, že by si sa mala ukázať v riaditeľni.“

Riaditeľka Greythornová bola prísna a nekompromisná žena, ktorej predstava o ideálnom sobotnom popoludní zahŕňala leštenie pochvalných certifikátov za službu škole. V ostatných vzbudzovala rešpekt, a dokonca sa jej bála aj Millie.

Millie v polovici cesty ku Clem zastala. Ktovie, čo mala v pláne spraviť – zraziť ju na zem ako v ragby? Ani ona si však nedovolila neuposlúchnuť nariadenie učiteľa. Doširoka sa usmiala a prehodila si strapaté vlasy cez rameno.

„Ešte sme neskončili,“ zasyčala dostatočne nahlas, aby ju počula celá jedáleň.

Clem sa najskôr pozrela na Millie, potom na Hughu. Pokrčila nos ako vždy, keď nad niečím intenzívne premýšľala. Oči sa jej odrazu rozžiarili a vyčarila šibalský úsmev. *Ach, nie.* Ten výraz som poznala. *Niečo jej zišlo na um.*

Zodvihla džbán s pomarančovým džúsom – presne tak, ako to urobila aj Millie. Všetci žiaci si opäť začali šepkať, dokonca ani

Millie neskrývala zmätenie. Chystala sa Clem obliať Hughu? Alebo Millie?

Clem však spravila čosi nečakané. S pohľadom upreným na sokyňu prevrátila džbán s pomarančovým džúsom na seba a svoju školskú uniformu premočila do poslednej nitky.

„Ušetrila som ti námahu,“ zaškerila sa.

Millie zavrčala, no Clem neprestávala. Aj keď sa vyjadrila celkom jasne, zodvihla ďalší džbán s džúsom.

„Vieš, že ma po tomto nápoji pomenovali?“ vyhlásila a všetci spolužiaci zaburácali.

„Vylej ho, vylej ho!“ skandoval dav.

Clem na seba vyliala aj druhý džbán. Usmievala sa pritom ako maniačka, vyzerala, že práve zažíva najlepšiu chvíľu svojho života. Potom zodvihla aj tretí džbán.

„Clementine!“ ozval sa rázny hlas pani Henridgeovej. „Okamžite prestaň! Prekristapána, neplytvaj tým džúsom. Má sa piť, nie bezhlavo vylievať. Daj sa, prosím, do poriadku. A ty, Millicent, utekaj do riaditeľne. *Ihneď!*“

Millie presmerovala pohľad z Clem priamo na mňa a nebadane sa usmiala. Naznačovalo to iba jedno – tušila, že som o Cleminom romániku s Hughom vedela. Aj zo mňa sa odrazu stal terč. Blondína sa otočila na päte a s vystrčenou hlavou odpochoďovala preč. Nervózne som sa pomrvila na mieste.

Všetky oči sa následne presmerovali na Clem. Bola drobná, s medenými nakrivo zastrihnutými vlasmi. Mala svojský šibalský výraz, pre ktorý si ju učitelia zaškatuľkovali ako problémovú žiačku. Rukávy školského saka si zvyčajne vyhŕňala a na hrudi mala pripnuté pestrofarebné odznaky s nápismi ako *Recyklujte* alebo *Všetkým je to jedno*. Jednu pančuchu mala kratšiu ako druhú.

Clem potriasla hlavou ako pes. Kvapky pomarančového džúsu dopadali všade okolo nej.

„Hneď som späť!“ oznámila ostatným a vyklzla z jedálne.

Všetka pozornosť sa potom presunula k Hughovi, ktorý hľadel na Clem prihlúplym zamilovaným výrazom. Keby mi niekto povedal, že má namiesto očí srdiečka, uverila by som mu. Nsmelo vstal od stola a pomalým krokom vyšiel z miestnosti. Šuchtal nohami a ruky mu pritom meravo viseli pozdĺž tela. Millie mala dobrú mušku, a tak mu väčšina džúsu skončila na tvári. Napriek tomu sa správal, akoby pár fliačkov na košeli predstavovalo nevyčísliteľnú stratu. Nasledujúce tri hodiny strávi pravdepodobne v sprche a potom tú košelu spáli do tla.

Keď sa atmosféra upokojila, vrátila som sa ku knihe alebo, lepšie povedané, k pretvárke, že ju čítam. Nervózne som čakala na Clemin príchod. Netrvalo to dlho, o pätnásť minút bola nazad – s mokrými vlasmi a v čistej uniforme. Podišla ku mne ležérnym bezstarostným krokom. Zarazilo ma, že aj napriek mnohým rozdielom, ktoré medzi ňou a Millie boli, mali jednu vec spoločnú. Obe pochádzali z majetného prostredia a to im dodávalo také sebavedomie, akoby im patril svet a ony dávali ostatným právo v ňom existovať.

Clem sa usadila oproti mne a okamžite mi z taniera zhrabla niekoľko studených hranolčekov.

„Ako sa máme?“ spýtala sa, akoby sa nič nestalo.

Pozerala som na ňu s otvorenými ústami (podobne ako zvyšok spolužiakov). Clem však aj naďalej prežívala hranolčeky.

„Vieš, že ten môj podcast je pekný prepadák? Ropuchy nikoho nezaujímajú,“ zašemetila. „Umieram od hladu. Prečo si si nenabrala viac hranolčekov?“ podpichla ma a spucovala zvyšky mojej večere.

„Nemalo to byť o mieškových žabách?“ opravila som ju automaticky. Potom som však prekvapene zažmurkala. Nechcelo sa mi

veriť, že to, čo sa udialo pred krátkou chvíľou, úplne ignoruje. „Ak ti to stále nedošlo, Millie už o tebe a Hughovi vie,“ pripomenula som jej a obzrela sa za Hughovým miestom. Všetci ostatní sa už opäť nahlas rozprávali.

Clem sa mi vyhýbala pohľadom a radšej pozerala do taniera. „Na to divadielko s džúsom nie som práve hrdá,“ priznala. „Chcem tým povedať... Millie má plné právo byť na mňa nahnevaná.“

„To teda má,“ prikývla som.

„Ja len... keď som uvidela, čo spravila Hughovi, vytočilo ma to. Neznáša neporiadok,“ povedala potichu a naklonila sa ku mne. „Je to preto, lebo keď bol malý, do ich domu sa vlámali zloději a ukradli im kopu vecí. Problém bol v tom, že nevedeli rozoznať, čo je cenné a čo nie, pretože jeho rodičia vlastnia veľa divných umeleckých diel, ktoré vyzerajú ako bežné predmety. Z izby mu napríklad zobrali pastelky, vláčikovú súpravu aj obľúbenú hračku – plyšového slona Rogera. Potom zdemolovali celý interiér. Keď teraz vidí neporiadok, pripomenie mu to ten deň.“

„Naozaj?“ opýtala som sa neveriacky.

Clem sa na mňa zašklabila a uprela pozornosť na kúsok čokoládovej torty, ktorý som pred ňou skrývala. Jedla, ako keby doteraz držala protestnú hladovku. Raz to už skúsila.

„Ale kdeže! Ty mi skočíš hádam na všetko,“ zachichotala sa. „Hugh si len potrpí na poriadok a ja som sa ho chcela zastať,“ vyšla s pravdou von. „Millie by sa to aj tak skôr či neskôr dozvedela. Už dlhšie premýšľal nad tým, že jej dá kopačky.“

„Si si istá, že ťa ľúbi?“ opýtala som sa. „Hovorí sa, že ak s tebou muž niekoho podvádza, podvedie aj teba.“

„Miluje ma,“ vyhlásila s takou istotou, ako keby vpravala, že zajtra vyjde slnko. „A ja jeho tiež. Je rozkošný a možno až príliš vážny, ale to iba preto, lebo rád filozofuje a uzatvára sa do seba.“

Nadvihla som obočie. Hugh nebol hlúpy, no istotne by nemal problém niekomu zaplatiť za to, aby zaňho napísal test.

„Nebojíš sa, že sa k Millie vráti? Boli predsa nerozlučným párom. Spomínaš si na ten rok, keď na jej narodeniny vyzdobil spoločenskú sálu ružami a zaplatil deckám zo zboru, aby jej celý deň spievali serenády?“

Toto bol môj posledný pokus ukázať Clem, že Hugh a Millie aj tak nakoniec skončia spolu. Našu strednú školu navštevovali študenti od trinástich do osemnástich rokov. Tí dvaja začali chodiť spolu už v prvom ročníku, asi týždeň po tom, čo sa zoznámili. Boli ako magnety, ich ústa sa od seba nevedeli odlepiť. Tušila som, že spoločne vyrastú, vezmú sa a budú mať vysoké blondávané deti.

„Ak ju tak miloval, prečo si potom začal so mnou?“ utrúsila Clem.

Bolo mi jasné, že si zo mňa uťahuje, no aj tak som neprestávala naliehať. „Možno hľadá pozornosť. Podľa mňa si chce dokázať, že vie získať každé dievča, na ktoré si ukáže. Mohla by som vymenovať kopu dôvodov,“ prehovárala som ju, no bez úspechu. Už neraz som Clem hovorila, že celá tá vec nie je dobrý nápad. Začalo sa to zhruba pred deviatimi mesiacmi, tesne pred letnými prázdninami.

„Ak chceš, sed' si tu a premýšľaj nad všetkými možnými dôvodmi,“ povedala Clem a postavila sa. „Môžeš sa však pridať ku mne a zistiť, či má Hattie nejakú čokoládu, ktorú by sme jej mohli ukradnúť. Na tvomom mieste by som neváhala príliš dlho, lebo ju zjem *celú* aj bez teba!“

Skôr než som stihla odpovedať, Clem mi zmizla z dohľadu. S úsmevom som teda položila prázdny tanier na železný vozík, ktorý slúžil na odkladanie špinavého riadu.

Moje priateľstvo s Clem bolo v mnohých ohľadoch nezvyčajné. Clem mohla byť pravdepodobne rovnako obľúbená ako Millie, no už v tretí deň školy, keď som sedela v jedálni sama, cítila sa mizerne

a priala si ísť domov, tresla jedálenskou táckou o stôl a usadila sa priamo oproti mne.

„Počula som, že slečna Bilsonová a tréner Tyler mali románik. Nie je to nechutné?“ pokrčila nos a odjedla mi z večere.

Hľadela som na ňu vtedy ako teľa na nové vráta. Nechápala som, čo sa deje.

„Vieš, ako som sa to dozvedela? Minulý rok ich vraj niekto uvidel *bozkávať* sa v zborovni. Sú tam presklené dvere, takže boli všetkým na očiach. Niežeby som mala niečo proti verejným prejavom náklonnosti, ale učitelia už majú predsa len vlastné byty s malou kuchynkou, kde spolu môžu laškovať...“

Clementine neprestávala rapotať. Zrejme ju netrápilo, že sa cítim príliš trápne na to, aby som jej odpovedala. Po večeri ma pozvala do svojej izby, aby sme si nalakovali nechty. Nechcelo sa mi veriť, že dievča ako ona si zo všetkých v jedálni vybralo práve *mňa*.

Keď som sa v jej prítomnosti začala po chvíli cítiť komfortne, rozrozprávala som sa. V tom momente sa na mňa usmiala a odvtedy sme boli najlepšimi kamarátkami.

* * *

Rýchlo som vyšla na chodbu, kde ma už čakala Clem. Spoločne sme sa vydali uličkou obloženou tmavým drevom, ktorá viedla k sále s trofejami.

Do tejto miestnosti ste sa vedeli dostať takmer každou chodbou. V skutočnosti to ani nebola miestnosť, išlo skôr o veľký kruhový priestor, ktorý spájal vstupnú halu s východným a so západným krídlom školy. Riaditeľka Greythornová sa tu zdržiavala po večeri, aby sa uistila, že sa všetci študenti v *tichosti* poberajú do svojich izieb a venujú sa večerným aktivitám. Dnes však nestála pri vitrínach s trofejami, ale v kabinete, kde pravdepodobne napomínala

Millie a vysvetľovala jej, že milé a slušné študentky sa svojim neverným priateľom *nevyhrážajú* zabitím.

Na druhej strane miestnosti boli obrovské vchodové dvere, ktoré sa vždy o desiatej večer zamykali, a to aj napriek tomu, že nebezpečenstvo vlámania tu dozaista nehrozilo. Stredná škola Heybuckle stála na vlastnom pozemku uprostred anglického vidieka a široko-ďaleko sa nachádzali iba lúky. Školu navyše ohraničovali vysoké kamenné múry. Clem a všetci jej podobní rebeli ich mali, samozrejme, v nemilosti, keďže útek zo školy pre nich predstavoval skvelú zábavu. Utiecť by však vlastne nemali kam, keďže najbližšia dedina bola až pätnásť kilometrov od školy a bežne sme do nej chodievali taxíkom alebo autobusom.

Po desiatej hodine sa z Heybuckle v podstate stávalo väzenie, z ktorého ste nemohli ujsť až do rána – ak ste teda nepoužili únikový východ s poplašným zariadením.

„Je trochu divné, že tu nie je Greythornová,“ skonštatovala Clem a ukázala prstom na vitrínu s pohármi.

„Hej, teraz je s Millie,“ neodpustila som si poznámku.

Clem sa tvárila chmúrne a trochu napäto. Očividne sa konečne zamyslela nad dôsledkami jej bezhlavého zamilovania sa do Hughu. Možno naozaj dostane trochu rozumu a ukončí to.

„Dúfam, že ju veľmi nezvozí,“ poľutovala Clem sokyňu, zahryzla si do pery a prehrabla si strapaté vlasy. „Nemôže za to,“ snažila sa udržať vážny výraz, no veľmi sa jej to nedarilo. Po pár sekundách zase ožila a z vrečka na saku vytiahla telefón. „Stavím sa, že legendárna Millicent Cordelia Calthrope-Newton-Roseová už o mne niečo natárala. Som zvedavá, čo o mne *ráčila* povedať,“ zašomrala a s napätím vyhládala jej profil. „To hádam nie je pravda! Veď nič nepridala.“

„Teba to sklamarilo?“ opýtala som sa jej so smiechom. Toto bola jedna z vecí, ktoré som na Clem zbožňovala. Nemala žiadny filter,

a preto zo seba niekedy vypustila urážku bez toho, aby sa trápila nad tým, čo si kto pomyslí.

„Ahá, omyl!“ zvolala nadšene. „Tak predsa len mi venovala priester. Zverejnila fotku, na ktorej vyzerám *príšerne*, a prirobila mi čertovské rožky. Ach, veď tých fotiek je celá kopa. Podľa mňa sa mala radšej zamerať na moje vlasy. Sama musím priznať, že vyzerajú ako slama. Bola som hlúpa, keď som si ich ostrihala sama. Už mi to nikdy nedovoľ!“ kritizovala samu seba. Po chvíli sa však zamyslela. „Požičiaš mi telefón, nech náhodou niečo nestlačím a nezareagujem na jej príspevok?“

„Vybil sa mi.“

Baterka mi došla už dávno, no na jej nabitie som si akosi stále nenašla čas. So spolužiakmi som si písať nepotrebovala, veď som ich vídala každý deň. Moja mama mi navyše neposielala správy, ale e-maily, v ktorých ma zásobovala všemožnými článkami, napríklad o tom, že ľudia, ktorí pili čistý jablčný ocot, sa dožili stovky.

Škola sa pred niekoľkými rokmi pokúšala zaviesť pravidlo odovzdávania telefónov počas vyučovania, čo mi vôbec neprekážalo, no väčšina študentov s tým mala problém. Vedenie na to nereagovalo, no keď sa ozval Regia klub, museli zasiahnuť. Regia klub sa v skutočnosti volal *Sodalitas Regia*, čo v latinčine znamená *Kráľovská tajná spoločnosť*. Časom sa latinčina zmiešala s angličtinou, a tak vznikol Regia klub. Išlo o jednu zo starých heybucklovských tradícií – tajnú societu. Patrilo do nej iba niekoľko vybraných študentov z tých najprivilegovanejších rodín, ktoré sa topili v bohatstve. Študenti občas žartovali, že Heybuckle v skutočnosti riadi Regia klub. Keď vám ich člen niečo prikázal, museli ste ho poslúchnuť – a to sa vzťahovalo aj na učiteľov. Študenti z Regia klubu väčšinou v dospelosti pracovali na tých najvplyvnejších miestach v bankovníctve, médiách, v špičkových právnických firmách alebo na

vysokých štátnych postoch. Využívali pritom sieť bývalých členov, ktorí už na týchto pozíciách pracovali a s radosťou podporovali kariérny rast nováčikov.

Keď Regia klub po škole polepil plagáty s heslami ako napríklad *Regia klub nepodporuje fašizmus* či *Mať u seba telefón je ľudské právo*, škola svoje nariadenie čoskoro stiahla. Heybuckle sa snažil udržať pod kontrolou aj používanie internetu, preto na niektorých miestach blokoval sieť alebo ju udržiaval dostatočne slabú. Niekoľko múdrych hláv však prišlo na to, ako sa dá systém obísť, a tak mohla väčšina študentov používať internet pohodlne tak či onak. Túto vymoženosť očividne využívala aj Millie.

„Fajn, tak si budem dávať pozor,“ povzdychla si Clem a opäť sa zadívala na displej svojho telefónu.

„Jess,“ ozval sa odrazu čísi hlas.

Otočila som sa. Z knižnice ku mne kráčala Summer Johnsonová (všedné meno, keďže bola štipendistka ako ja). Blondavé vlasy mala stiahnuté do pevného vysokého konského chvosta a prenikavé hnedé oči zapichovala priamo do mňa. Z pochopiteľných dôvodov opäť vynechala večeru, aby mohla pracovať. To dievča sa hádam nikdy nezastaví.

Na vyhnutie sa odpovedi som už nemala čas. Tušila som, s čím ma chce konfrontovať – s našou úlohou. So Summer sme mali napísať spoločnú poviedku na seminár s názvom *Nadaní a talentovaní*. Považovala som ho za stratu času, keďže som naň musela chodiť z povinnosti. V porovnaní s mojou starou školou bolo na Heybuckle množstvo „nadštandardných predmetov“, napríklad včelársky alebo automobilový seminár. Vedenie sa domnievalo, že vďaka týmto predmetom vynikneme pri výberovom procese na univerzitu. Pred pár rokmi si však školská rada uvedomila, že sa na tieto predmety hlási málo študentov, a tak sa rozhodla, že v posledných

dvoch ročníkoch budú musieť študenti obetovať svoj voľný čas – buď sa prihlásia na seminár Nadaní a talentovaní, alebo sa budú venovať dobrovoľníckej práci.

Dobrovoľníctvo som si nevybrala, pretože škola nám aktivity prerozdeľovala sama. Záhradkárčenie alebo čosi podobné by mi vôbec neprekážalo, no pri takej práci v domove sociálnych služieb by som nezvládla nezáväzne komunikovať s cudzími ľuďmi. Vybrala som si teda kreatívny seminár, ktorí všetci prezývali skratkou N&T. Aby som naň mohla chodiť, do formulára som musela uviesť, o aký „talent“ sa viem podeliť (povedala som, že pišem). Tiež som uviedla, ktoré oblasti sú mojou slabinou (nejde mi napríklad matika) a v ktorých by mi mohol nejaký spolužiak pomôcť. Tým, že sme sa na seminároch vzájomne vyučovali a mohli to uviesť aj v životopise, si škola vytvorila povest’ „poskytovateľa všestranného vzdelania“.

Summer navrhla, že spolu napíšeme poviedku o záhadnej vražde, no celý čas sme sa hádali o tom, ako uchopíme príbeh. Kým ja som doň chcela zahrnúť kopu náhodných (a možno trochu trafených) detailov, Summer by svojim rozprávaním čitateľov unudila na smrť.

Pri ktoromkoľvek inom projekte by som nechala Summer vyhrať, no nie pri písaní. Bola to jedna z mála vecí, v ktorej som vynikala.

„*Pomôžte mi?*“ precedila Summer cez zuby. Sukňa jej siahala tesne pod kolená – presne tak, ako to nariaďoval školský poriadok.

„Podľa mňa je to vtipný detail,“ pokrčila som plecami.

„Tá poviedka má byť vážna,“ namietala.

„Hej, N&T aj tak nikoho nezaujíma,“ prerušila nás Clem.

Summer zavrčala ako zlostný medveď.

„Myslím si, že je to celkom nápadité,“ trvala som na svojom.

„Čo je nápadité na vetvičkách?“ odvrkla Summer. „Je to *smiešne*. Ktorý vrah by sa po vražde zdržal na mieste činu, aby zo smrekových vetvičiek vyskladal nápis *Pomôžte mi?*“

„Určite nejaký kreatívec,“ pousmiala som sa a snažila sa skryť frustráciu. Na tento nápad som bola skutočne hrdá. Telo z nášho príbehu ležalo v lese a prstami sa natahovalo k nápisu z vetvičiek. Myšlienka vytvoríť niečo také uletené a nemysliteľné sa mi naozaj páčila.

Summer zagúľala očami tak agresívne, až som si myslela, že sa jej zaseknú.

„Odmietam tam dať tie absurdné detaily! *Trofej* ako vražedná zbraň je už aj bez toho príšerná.“

„Práve naopak, podľa mňa je to super!“ oponovala som jej. Inšpirácia, že náš vrah použije trofej ako zbraň, ku mne prišla úplnou náhodou – keď som prechádzala popri vitrínach a ponáhľala sa na Clemin lakrosový zápas.

„Aha, pozrite, Millie pridala príbeh o mne a čili papričkách,“ vyhrkla Clem. Odrazu jej zaškvrkalo v žalúdku a tichou chodbou sa rozniesol nepríjemný zvuk. „Poď, Jess, padáme. Ak rýchlo nezjem kúsok čokolády, *umriem od hladu*.“

„Keby sme toho týpka jednoducho prebodli, úplne by to stačilo, ale *nie*. Po hlave radšej dostane trofejou.“

„Napíšeš to alebo nie?“ začala som strácať trpezlivosť.

So Summer sme sa pri písaní striedali. Jednu časť som napísala ja, druhú zase ona. Keby sme pracovali na počítači, bolo by to oveľa jednoduchšie, no pani Henridgeová trvala na tom, že pri autorskej tvorbe treba dodržiavať jedno prapodivné pravidlo – tvrdila, že ak príbeh nepíšeme rukou, nepočíta sa to. Ani tí najlepší autori podľa nej nepoužívali počítač alebo písací stroj.

Finálnu verziu príbehu sa Summer ponúkla prepísať do svojho červeného zošita, aby to vyzeralo úhľadnejšie. Potom by

strany opatrne vytrhla a celý dokument spoločne odovzdáme na hodine.

Summer zlostne zafunela a prudko sa nadýchla. Po chvíli ticha neochotne povedala: „Fajn. Zajtra ráno sa stretneme v knižnici, aby sme doladili posledné detaily, a potom to celé pred hodinou prepíšem.“ Na záver vystrúhala falošný úsmev a rúzne odpochoďovala hore schodmi.

„Tá baba nie je v poriadku,“ zhodnotila Clem.

3. KAPITOLA

Hugha som nikdy nemala v láske a to, že si začal s Clem, môj názor naňho nezmenilo. Už odvtedy, čo nás v prvom ročníku do tlačili do trápnych zoznamovacích aktivít, som ho považovala za pokrytca.

Spomínam si na to veľmi dobre, pretože som práve vtedy oľutovala prijatie heybucklovského štipendia. Budova školy mi už vtedy pripadala príliš pompéžna a veľkolepá, uniformy boli na mňa prehnane formálne. Školu dokopy navštevovalo iba šesťsto študentov, a tak sa jednoducho nedalo splynúť s davom. Navyše, dodržiavali sa tu všakovaké čudné tradície – študenti napríklad vstávali v prvý deň každého trimestra na svitaní, aby so sviečkami v rukách vystúpili na neďaleký kopec v snahe nezahasiť plameň. Ak sa im to nepodarilo, museli zísť dolu a skúsiť to odznova. Keď som išla hore kopcom prvý raz, fúkal silný vietor. Kým som sa dostala na vrchol, absolvovala som až päť pokusov. Bola som celá zablatená, vyčerpaná a so slzami na krajíčku.

Najhoršie na prvých dňoch na Heybuckle bolo, že keď som sa niekomu predstavila a povedala mu, že sa volám Jesminder, pochybovačne si ma premeral, akoby som mu nehovorila pravdu. Cnelo

sa mi za starou školou v Londýne. Tam si zo mňa nik neuťahoval – so spolužiakmi sme vyrastali bok po boku a smiali sa na tom, akých máme prehnane starostlivých rodičov.

Počas zoznamovacej hodiny sa Hugh neustále obzeral za Millie a mne bolo jasné, že so mnou nechce byť vo dvojici. Mali sme si klásť otázky a potom sa vzájomne predstaviť, no jediný, kto sa pýtal, som bola ja.

„Odkiaľ si?“ vyšlo z neho nakoniec. Pomocou pravítka medzitým vystrelil do Milliných kučier papierovú guľôčku. Ona sa len obzrela a prebodla ho pohľadom.

„No, som z Londýna,“ pomrvila som sa na stoličke.

Hugh sa mi zadíval do očí a zvrátil obočie. „Nie, *odkiaľ* si?“

„Z Londýna,“ zopakovala som so zaťatými zubami. Bolo mi jasné, na čo sa ma v skutočnosti pýta, no na takú otázku som odpoveď nemala. V Londýne som sa narodila a aj vyrástla. V Indii som nikdy v živote nebola.

„Odkiaľ sú tvoji rodičia?“ išiel na to z iného konca.

„Tiež z Londýna,“ nedala som sa. Naši sa narodili v Británii, ibaže otec zomrel, keď som mala dva roky.

„Na to sa ťa nepýtam. Chcem vedieť, odkiaľ *naozaj* pochádzaš. Skadiaľ je tvoja rodina?“

V tej chvíli som sa rozhodla, že už nebudem plytvať energiou a prestanem bojkotovať jeho neochvejný stereotypný pohľad. „Som z Pandžábu v Indii.“

„Prečo si to nepovedala na rovinu?“ zarazil sa.

Keď potom nastal čas na prezentovanie partnerov spolužiakom, predstavila som ho ako Hughu Henryho Van Borena, budúceho vojvodu, ktorý vyrastal vo vidieckom sídle s desiatimi izbami, dvoma psami a tromi mačkami. On o mne ostatným povedal, že som z Indie, volám sa *Jasminther* a že moje priezvisko si nepamätá.

Seminár N&T som mala s pani Henridgeovou raz týždenne. Na Heybuckle začala učiť len v septembri, no všetci už mali pocit, že je neoddeliteľnou súčasťou školy. Vyslúžila si totiž nálepku *tej* učiteľky, ktorá má na žiakov vysoké nároky a necháva ich po škole ako na bežiacom páse. Zvyčajne nosila pružkované kostýmy a jej hlas pripomínal sirénu. Keď ním prerušila Summerine argumenty o tom, že písať poviedku vo dvojici so mnou je strata času, moja spoluautorka zaraz prestala namietat.

Summer už sedela v prvom rade, keď som dorazila do triedy. Pozdravila ma mlkvým nanúteným kývnutím.

„Jess,“ oslovila ma.

„Summer,“ odvetila som.

Väčšina našich rozhovor vyzerala nejakto takto. Hoci sme boli jedinými štipendistkami v ročníku, neznamenalo to, že sme si podobné. Rozhodne sme neboli ani kamarátky.

Namiesto toho, aby som si k nej prisadla, som sa posadila za prázdny stôl v prostrednom rade. Povinný seminár som mávala v utorok poobede, v čase, keď chodila Clem na lakros. Hodiny bez nej som neznášala, pretože som sa nemala s kým rozprávať. Cez okno v triede som však našťastie dovidela na ihrisko, a tak som mala priamy výhľad na to, ako šikovne a rýchlo sa vyhýba súperkám.

O chvíľu dorazil do triedy Arthur Applewell. Bol to nízky nenápadný chlapec, ktorý toho veľa nenarozprával. Jeho vlasy boli hnedé ako myši kožušok, a keďže sa vyhýbal slnku, pokožku mal bledú ako stena.

Jeho dvojjička, Annabelle Applewellová (vždy Annabelle, *nikdy* Annie – raz pre to vyštekla na jednu učiteľku), ho nasledovala. Posadila sa na druhý koniec stredného radu a z batoha vytiahla pilník na nechty. Súrodenci sa spolu bavili len zriedkakedy, väčšinou sa vzájomne ignorovali.

Annabelle bývala v štvorlôžkovej izbe, v ktorej som prvé tri roky žila aj ja. V piatej triede sme potom dostali nárok na dvojlôžkovú izbu a Annabelle mi prideliť ako spolubývajúcu. Napriek tomu, že som s ňou žila v tesnej blízkosti tak dlho, vedela som o nej iba tie základné veci – napríklad to, že v noci chrápala, rada maľovala, ohovárala ostatných a predvádzala sa, aká je bohatá. Vždy sa ku mne správala slušne, no nikdy nie kamarátsky. Jej okruh priateľov bol takisto hlučný, sebavedomý a nehorázne bohatý ako ona.

Vlasy mala hnedé ako jej brat, no na začiatku nového školského roka prišla s peroxidovou blondavou hrivou. Cez víkendy, keď sme mohli nosiť vlastné oblečenie, sa od hlavy po päty obliekala do drahých značiek a dbala na to, aby nápisy ako *Gucci*, *Prada* a *Chanel* videl každý. Na rozdiel od Arthura používala falošný nóbl prízvuk, na ktorý v zápale hnevu vždy zabúdala. Niektoré hlásky vyslovovala ako niekdajšia Annabelle – tá, ktorá vyrástla v obyčajnom dvojdomo vo východnej časti Londýna. Takú som ju mala oveľa radšej.

Rodina Applewellovcov ma vždy fascinovala. Annabellini rodičia sa kedysi živili ako bežní právnici béčkových celebrit, no keď pred pár rokmi vyhrali jeden ostro sledovaný prípad, ich imanie narástlo až štvornásobne. Bulvárna kultúra sa na Applewellovcov tak trochu nalepila tiež. Annabelle mala ešte ďalších štyroch súrodencov – tri sestry a jedného brata. Mená všetkých sa začínali na písmeno A, takže mali iniciály AA – ako baterky alebo anonymní alkoholicy.

Do triedy postupne dorazili aj ďalší spolužiaci. Najskôr Hugh a hneď za ním jeho najlepší kamarát Tommy Poppleton. Vždy som ho považovala za toho krajšieho z ich dvojice. Mal tmavé kučeravé vlasy a veselé zelené oči. Rukávy na košeli nosil vyhrnuté a voňal po pižme. Možno to znie nechutne, no bolo na ňom niečo, z čoho sa mi vždy podlamovali kolená.

Aby sa chlapci dostali na zadné miesta, museli prejsť okolo mojej lavice. Hugh sa zabával s telefónom, no Tommy sa na mňa usmial a ja som mu úsmev opätovala. Odkedy som na Heybuckle, absolvovala som s ním už niekoľko predmetov, no poriadnu zámienku na rozhovor som doposiaľ nemala.

Z okna som uvidela Clem pri rozcvičke. Viedla svoj lakrosový tím a sústredene krúžila rukami. Dúfala som, že zostane v strehu. Millie mala síce na sebe rovnaký neónový dres, no to, že hrali spolu a nie proti sebe, neznamenal, že jej nič nehrozí.

Millin minulotýždňový výstup v jedálni donútil Hugh a Clem k tomu, aby spolu začali oficiálne chodiť. Bozkávali sa na každom kroku a patrične ich za to aj napomínali. S Clem som sa vídala oveľa striedmejšie, no snažila som sa byť šťastná aj za ňu. Klamala by som však, keby som povedala, že sa mi pri pohľade na to, aká je šialene zamilovaná, neprevracia žalúdok. Tých dvoch zatiaľ nič nerozhádalo, dokonca ani to, že Clem omylom vypadla Hughova taška z rúk a skončila v kaluži blata.

Millie medzitým chodila po škole ako časovaná bomba a všetci čakali, kedy vybuchne. Keď som ju míňala na chodbách, krčila som sa a dúfala, že zabudla na to, že som o tajnom romániku vedela. Jej kamarátkam som sa, žiaľ, vyhýbať nemohla. Vždy, keď ma videli, škerili sa, akoby vedeli, že na mňa Millie niečo chystá.

Zvonku sa odrazu ozval prenikavý piskot píšťalky. Lakrosový zápas sa už dozaista začal.

Summer sa ku mne otočila a podala mi zväzok papierov.

„Tu je tá konečná verzia poviedky,“ vyhlásila.

V rýchlosti som preletela stránkami, aby som sa uistila, že ma Summer neoklamala a *nezabudla* na vetvičky, trofej či polohu tela obete.

„Je to v poriadku,“ prikývla som a vrátila jej poviedku.

Spokojne sa usmiala a papiere položila na stôl pani Henridgeovej.

Zvonku zaznel výkrik, potom nasledoval ďalší. Jedným okom som pozrela von a uvidela, ako Millie leží na Clem. Telocvikár fúkal do pišťalky ako šialený, no ani jedno dievča nechcelo ustúpiť.

Všetci okrem Arthura nabehli k oknám, aby mali na bitku lepší výhľad. Clem zavyla a z celej sily strčila do Millie. Ich lakrosovú pátky ležali zabudnuté na zemi.

„O mňa sa fakt nemusíte biť, dievčatá,“ zvolal Hugh s obrovským úsmevom na tvári. Pri okne dychčal ako pes.

„Ty si taký neskutočný kretén,“ zvolala ho Summer.

„Aspoň sa nestrkám učiteľom do zadku ako ty,“ odvrkol Hugh bez toho, aby sa na ňu pozrel.

„Zo zadku môžem kedykoľvek vyjsť, ale ty budeš Hugh Henry Van Debil stále.“

Rozhliadla som sa navôkol a snažila sa zahliadnuť Summerinu tvár. Chcela som sa na ňu usmiať a prejavíť jej za túto poznámku rešpekt. Namiesto toho som však narazila na Tommyho pohľad. Vyzeral, že sa usiluje nesmiať. Okamžite som od neho odvrátila zrak a hľadela na strop, až kým som nadobro nepotlačila smiech.

Clem s Millie sa stále bili a ja som na svoju najlepšiu kamarátku myslela tak intenzívne, že som si ani nevšimla, že do miestnosti vošla pani Henridgeová.

„Dobrý deň, žiaci. Čo sa to tam deje?“ opýtala sa piskľavým hlasom a podišla ku oknu. „Božemôj, prečo ich nik nezastaví? Prečo tam vyučujúci len tak stojí?“

Telocvikár sa zjavne nijako nehrnul do toho, aby od seba dievčatá oddelil. Boli ako rozzúrené psy a on sa obával, že ak do ich bitky zasiahne, pohryzú ho. Jeho riešenie problému bolo teda podobné ako pri psoch – zobral vedro s vodou a vylial ho na ne.

Obe dievčatá zrevali tak hlasno, že ich krik zrejme začuli aj v najbližšej dedine.

„Dobre, moji milí, predstavenie sa pre nás skončilo,“ vyhlásila učiteľka a nesúhlasne zazrela na telocvikára. „Začína sa hodina.“

Keď som sa odvrátila od okna, uvidela som, ako si Hugh sadá na svoje miesto a z batoha vyťahuje učebnice, písacie potreby a pravítko, ktoré zarovnáva do dokonalých línií. Vyzeral spokojne a stále sa usmieval. Keď ma pristihol pri tom, ako sa naňho pozerám, venoval mi pohľad, v ktorom som zahliadla niečo, čo som v danom momente ani nedokázala opísať.

Toto bola jedna z posledných chvíľ, keď som ho videla živého, a pravdepodobne preto mi ten jeho pohľad utkvel v pamäti. Až oveľa, oveľa neskôr som pochopila, čo sa za ním skrývalo.

Očakávala som, že v jeho očiach v tej chvíli uzriem obavy z toho, že jeho bývalá priateľka mláti Clem do nemoty. Namiesto toho som však uvidela čosi úplne iné – planúci triumf.